

Arrest

nr. 69 043 van 24 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u afkomstig uit Bangladesh, meerbepaald uit Gazipur. Daar woonde u tot 5 maart 2010. Op die dag ging u naar de moskee en bij het buitenkomen van de moskee geraakte u, ondanks dat u zelf niet politiek actief was, betrokken in een gevecht tussen Awami League en Muslim League. Drie buurjongens, broers die lid waren van Awami League, waren ook betrokken bij dit gevecht. In het tumult sloeg u één van de broers en daarna liep u weg. Achteraf bleek dat deze jongen overleed aan zijn verwondingen. Het is onduidelijk of de jongen is overleden als gevolg van de verwondingen door u aangebracht. De familie van de jongen diende een klacht in tegen u en er werd een moordzaak opgestart. Diezelfde dag vluchtte u naar Mog Bajar, waar u verbleef bij een verre oom, en op 23 maart 2010 verliet u Bangladesh. U nam een vlucht naar Parijs en u reisde daarna door naar België. Op 24 maart 2010 vroeg u asiel aan. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Volgens uw verklaring diende u Bangladesh te verlaten ten gevolge van een dodelijk incident waarbij u betrokken was. Ten gevolge van dit incident loopt er in Bangladesh een (valse) rechtszaak tegen u en wordt u bedreigd door de familie van het slachtoffer. Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht echter geen geloof aan uw relaas.

Ten eerste verklaart u op 5 maart 2010 te zijn aangevallen door leden van Awami League, die op dat moment betrokken waren in een gevecht met leden van Muslim League. Omdat u uit de moskee kwam en moslimkieren droeg ging men er vanuit dat u ook deel uitmaakte van de Muslim League (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), hetgeen niet echt kan overtuigen gezien u geen echt politieke profiel had (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Later verklaart u dat u het gevecht toevallig passeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) en aangevallen werd omdat de leden van Awami League op dat moment helemaal gek werden en niet nadachten over wat ze deden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dat is niet samenhangend met uw eerste verklaring, waarin u beweert dat de aanval een rationele beslissing was omdat u moslimkieren droeg en omdat u uit de moskee kwam.

Ten tweede verklaart u dat tijdens dit gevecht uw drie buurjongens aanwezig waren. Zij wisten dat u geen lid was van Muslim League (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is bevreemdend dat u werd aangevallen door leden van een bepaalde groep, omdat u deel zou uitmaken van de vijandelijke groep, terwijl drie leden van deze eerste groep weten dat u geen lid bent van de vijandelijke groep. In die zin is het nog meer bevreemdend dat u ook door het slachtoffer zelf werd aangevallen, u verklaart immers dat u met hem vocht uit zelfverdediging (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit is weinig geloofwaardig gezien u voor het gevecht een normale relatie en geen vijandigheden had met de familie waarvan de drie boers deel uitmaken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Ten derde, bent u vaag over het gevecht met het slachtoffer (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Het is aannemelijk dat u niet weet of het slachtoffer overleed ten gevolge van verwondingen die u aanbracht, maar u kan wel weten hoe hard u deze persoon geslagen hebt, er is een verschil tussen iemand een bloedneus slaan en iemand slaan om hem te doden. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt blijft u vaag. U denkt dat er nog andere mensen hem hebben aangevallen. En u weet niet in welke conditie het slachtoffer zich verkeerde op het moment dat u wegliep. U verklaart dat u de details niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) en nadien blijkt u zich niet geïnformeerd te hebben (zie verder), hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten vierde hebt u weinig kennis over de rechtszaak die tegen u opgestart is (zie gehoorverslag CGVS, p. 6): u weet niet in welke fase de rechtszaak zich op dit moment bevindt, u weet niet zeker of er al een uitspraak is, u weet niet of er al mensen zijn opgepakt en u weet niet wie de andere verdachten zijn. Dit laatst is tegenstrijdig met een latere verklaring waarin u stelt dat er wel nog andere verdachten zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Het feit dat u zich niet informeert naar uw rechtszaak is bevreemdend. Het is redelijkerwijze te verwachten dat iemand waartegen een zaak loopt die hem er toe aanzette het land te ontvluchten, zoveel mogelijk details wilt kennen over zijn zaak. U weet niet eens of de zaak nog lopende is of als er al een uitspraak is. Indien u ondertussen al vrijgesproken zou zijn, dan zou u niet op de hoogte zijn. Wanneer u gevraagd wordt waarom u zich niet beter informeert hebt u daarvoor geen echt antwoord klaar (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U zegt dat u daar te weinig familie voor hebt en dat uw moeder slechts een simpele vrouw is. Dit verklaart echter niet waarom u niet op de hoogte kan zijn van uw zaak. Eén persoon is voldoende om informatie in te winnen en uw moeder was wel in staat om naar het politiebureau gaan volgens uw verklaring. In dat geval kan ze ook naar de rechtbank gaan voor meer informatie. Nergens blijkt verder dat u iemand anders trachtte in te schakelen in het verkrijgen van informatie. Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten vijfde legt u geen enkel document voor dat uw relaas kan staven: u hebt geen bewijs van het overlijden van uw buurjongen, u hebt geen documenten van de rechtszaak en u legt geen enkel identiteitsdocument voor. Wanneer u gevraagd wordt of u een identiteitskaart had in Bangladesh, antwoordt u negatief en u geeft hiervoor de vage verklaring dat u, op het moment dat de identiteitskaarten werden uitgedeeld in Bangladesh, op vakantie was (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U legt ook geen geboorteakte voor terwijl deze eenvoudig te verkrijgen zijn en u nog steeds contact hebt met uw moeder in Bangladesh. Bovendien hebt u geen enkele kennis over het vals paspoort waarmee u reisde. Dit is bevreemdend. Van iemand die reist met een vals paspoort kan men elementaire kennis over het paspoort verwachten omdat deze persoon met een valse identiteit voorbij migratiecontroles moet geraken. Toch hebt u geen informatie over de volledige naam waaronder u reisde, de geboortedatum en –plaats en het visum. Dit doet vermoeden dat u informatie over uw reisweg en uw paspoort achterhoudt.

Bijgevolg hebt u het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Bangladesh. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de

Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en schending van artikel 1, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker voert aan dat hij voldoet aan de gestelde eisen die in de term 'vluchteling' overeenkomstig het verdrag van Genève vervat liggen en dat zowel de objectieve als subjectieve elementen die hij heeft weergegeven een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en niet toelaten te besluiten dat er in zijn hoofde geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève gezien (i) het incident waarbij verzoeker werd aangevallen door leden van de Awami League niet echt weet te overtuigen omdat verzoeker geen politiek profiel had en hij bovendien onsamenhangende verklaringen aflegt over de reden waarom hij werd aangevallen; (ii) het ongeloofwaardig is dat verzoeker werd aangevallen door een bepaalde groep omdat hij deel zou uitmaken van een vijandelijke groep, terwijl drie leden van de eerste groep verzoekers buurjongens waren en op de hoogte waren van het feit dat hij geen lid was van de vijandelijke groep; (iii) verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd over het gevecht met het slachtoffer; (iv) verzoeker bijzonder weinig kennis heeft over de rechtszaak die tegen hem werd opgestart en geen

ernstige pogingen ondernomen heeft om zich hieromtrent te informeren; (v) verzoeker niet het minste begin van bewijs aanbrengt, noch van de door hem aangehaalde feiten, noch van zijn identiteit, alsook niet de minste kennis heeft over het valse paspoort waarmee hij zou gereisd hebben.

Aangaande de opmerking van verzoeker dat, waar de bestreden beslissing zaken bevreemdend vindt, 'bevreemdend' duidt op een subjectieve interpretatie van het relaas van verzoeker en dat een motivering die bestaat uit subjectieve gegevens strikt onvoldoende is om de beslissing te dragen, merkt verweerder terecht op dat 'bevreemdend' wijst op de beoordeling als ongeloofwaardig van de (aangehaalde) feiten. Het Commissariaat-generaal haalt daarenboven ook andere motieven aan. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker bevestigt dat hij redelijk verward overkwam wat het gevecht met het slachtoffer betreft en zijn kennis over de rechtszaak en wijt dit aan het feit dat de situatie uiteraard een zeer verwarde toestand betrof en ook enige tijd geleden is. Verweerder merkt terecht op dat redelijkerwijze van verzoeker kan verwacht worden dat hij met betrekking tot het gevecht enige verduidelijking kan geven, alsook dat hij zich na het gevecht zou geïnformeerd hebben over de toestand van de persoon met wie hij in een gevecht verwickeld was. Alsook is verzoekers kennis met betrekking tot de rechtszaak die tegen hem werd aangespannen bijzonder beperkt en heeft hij in het geheel nagelaten hieromtrent enige informatie in te winnen.

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen aldaar die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Verzoeker slaagt er niet in om details te geven in verband met het verloop van de zaak, hieruit blijkt een gebrek aan interesse en dit maakt het niet aannemelijk dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS